

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **K.**, so sídlom D., zast. advokátom JUDr. M. S., AK so sídlom V., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-558/OLVS-2008 zo dňa 3. novembra 2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. decembra 2009 č. k. 3S 20/2009-39, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. decembra 2009 č. k. 3S 20/2009-39 **z m e ň u j e** tak, že žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. č. SLV-558/OLVS-2008 zo dňa 3. novembra 2008. Uvedeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu vydané dňa 10. septembra 2008 pod č. PPZ-24-10/BOK-PP-II-2008 o uložení pokuty podľa § 13 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z. vo výške 50 000 Sk za nevypracovanie programu vlastnej činnosti zameranej proti legalizácií príjmov v trestnej

činnosti v dobe od 1. januára 2001 do 6. novembra 2007, čím bola žalobcom porušená povinnosť v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z. z.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalovaný nepostupoval v súlade s § 3 ods. 4 a § 32 ods. 1 správneho poriadku, že žalobca je osobou uvedenou v § 3 písm. d/ a i/ zákona č. 367/2000 Z.z. , nakoľko z administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca je podľa vyjadrenia prvostupňového správneho orgánu iba osobou podľa § 3 písm. i/ zákona č. 367/2000 Z.z. a v takom prípade by žalobca porušil svoje povinnosti iba v období od 1. januára 2007 do 1. augusta 2008, kedy mal uzavretú komisionársku zmluvu. Krajský súd zároveň uviedol, že žalobca správne namietal premlčanie nárok u žalovaného na udelenie sankcie, ktorá podľa jeho názoru uplynula 31. decembra 2003. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány nesprávne právne vec posúdili. Krajský súd mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného nebol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu odôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP zrušil. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal žalovaný odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť s poukazom na ust. § 220 OSP a § 221 ods. 1 písm. h/ OSP, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Poukázal na to, že podľa výpisu z obchodného registra mal žalobca v predmete činnosti zapísaný ako predmet podnikania aj činnosť leasing v rozsahu voľnej živnosti a to od 24. novembra 1997, teda bol podľa § 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z.z. povinnou osobou v zmysle citovaného zákona, pričom medzi jeho povinnosti patrila aj povinnosť mať vypracovaný program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. a tento program vypracovaný v období od 1. januára 2001 do 6. novembra 2007 nemal. Uviedol tiež, že správny orgán pri určovaní výšky pokuty zohľadnil aj fakt, že predmetnú činnosť žalobca nevykonával a ak by túto činnosť vykonával sankcia by bola vyššia. Podľa jeho názoru skutočnosť, či reálne uvedenú činnosť žalobca vykonával alebo nie, však nemala vplyv na samotné konanie. Na plynutie premlčacej doby má vplyv tá skutočnosť, že žalobca program podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. vypracovaný ku dňu 6. novembra 2007 nemal a teda správny delikt žalobcu trval nepretržite od 1. januára 2001 do odstránenia protiprávneho stavu a premlčacia lehota nezačala plynúť skôr ako

6. novembra 2007 a výklad zákona č. 367/2000 Z.z. o premlčaní by v podstate vylučoval postihnúť osobu za protiprávny stav po 1. januári 2004, čo je podľa žalovaného nesprávny právny názor. Súhlasil s tým, že súd správne posúdil skutočnosť, z ktorej vyplýva, že žalobca bol od 1. januára 2007 povinnou osobou aj podľa § 3 písm. i/ zákona č. 367/2000 Z.z., keďže mal uzavretú komisionársku zmluvu so spoločnosťou V. Žiadal rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť a vec vráti krajskému súdu na nové rozhodnutie.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že tvrdenie žalované o tom, že bol povinnou osobou podľa § 3 písm. i/ zákona č. 367/2000 Z.z. nebolo preukázané, keďže žalobca nikdy neobchodoval a ani nepredával s umeleckými dielami, starožitnosťami, drahými kovmi alebo drahými kameňmi a ani ich neuvádzali na trh v dobe od 1. januára 2007 do 1. augusta 2008, tak ako to namietali v podanej žalobe. Na základe komisionárskej zmluvy zabezpečila len prevádzkový servis pre spoločnosť V. a na jeho obchodnej, finančnej a účtovnej činnosti sa nepodieľala. Správne orgány podľa jeho názoru nezisťovali skutkový stav v súlade s § 3 ods. 4 a § 32 ods. 1 správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z.z. povinná osoba je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá je oprávnená vykonávať dražby mimo exekúcií, finančný prenájom (finančný leasing) alebo iné finančné činnosti uvedené v osobitnom zákone.

Podľa § 3 písm. i/ zákona č. 367/2000 Z.z. povinná osoba je prevádzkovateľ aukčnej siene, právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá obchoduje s umeleckými dielami, zberateľskými predmetmi, starožitnosťami, drahými kovmi alebo drahými kameňmi alebo uvádza na trh výrobky z drahých kovov alebo drahých kameňov, alebo obchoduje s iným tovarom vysokej hodnoty, ak pripravuje alebo vykonáva hotovostnú operáciu v hodnote najmenej 15 000 EUR.

Podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. povinná osoba vypracúva a aktualizuje program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii, ktorý musí obsahovať najmä prehľad foriem neobvyklých obchodných operácií podľa predmetu svojej činnosti, obsah a harmonogram odbornej prípravy zamestnancov vykonávanej najmenej raz ročne, určenie osoby alebo organizačného útvaru, ktorí sú zodpovední za ochranu pred legalizáciou a metodiku postupu pri predchádzaní legalizácii a pri jej odhalovaní.

Podľa § 13 ods. 3 zákona č. 367/2000 Z.z. pokutu podľa odseku 1 alebo 2 možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď porušenie povinnosti finančná polícia zistila, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

Podľa § 577 Obchodného zákonníka komisionárskou zmluvou sa komisionár zaväzuje, že zariadi vo vlastnom mene pre komitenta na jeho účet určitú obchodnú záležitosť a komitent sa zaväzuje zaplatiť mu odplatu.

Z administratívneho spisu, ako aj z výpisu z obchodného registra žalobcu bolo preukázané, že tento má od 24.novembra 1997 zapísaný ako predmet činnosti leasing v rozsahu voľnej živnosti a že na základe komisionárskej zmluvy z 25. októbra 2006 sa zaviazal ako komisionár zabezpečiť formou komisionálneho predaja predaj tovaru komitenta (spoločnosť V.) v predajni žalobcu (komisionára) na L. a to od 1. januára 2007 do 31. decembra 2016.

Žalobca bol teda povinný mať - z titulu predmetu podnikania (leasing v rozsahu voľnej živnosti), ktorý mal zapísaný v obchodnom registri a na ktorý mal vydané

živnostenské oprávnenie - vypracovaný program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti, ktorý mal obsahovať zákonom požadované náležitosti, keďže od 1. januára 2001 bol povinnou osobou podľa § 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z.z., pričom po podpise komisionárskej zmluvy so spoločnosťou V. sa stal povinnou osobou aj podľa § 3 písm. i/ zákona č. 367/2000 Z.z., nakoľko vo vlastnom mene a na účet komitenta obchodoval s drahými kovmi a bol preto povinný mať podľa § 6 ods. 1 písm. a/ od 1. januára 2007 vypracovaný svoj program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii a tento aj priebežne aktualizovať. Splnenie tejto zákonnej povinnosti však žalobca v konaní nepreukázal, keďže požadovaný program predložil žalovanému, resp. prvostupňovému správneému orgánu až v marci 2008 a tento program bol datovaný s dátumom vzniku október 2007, pričom pri začatí kontroly dňa 6. novembra 2007 požadovaný program ku kontrole nepredložil a to z dôvodu, že tento nemal vôbec vypracovaný.

Pokiaľ ide o samotnú námietku premlčania sankcie tak, ako ju vzniesol žalobca a ako o nej rozhodol súd prvého stupňa, teda že sankciu za nevypracovanie a nepredloženie programu vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii, tak odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu a je toho názoru, že právny názor vyslovený súdom prvého stupňa je nesprávny. U žalobcu sa išlo o pokračujúce a trvajúce porušenie právnych povinností, pričom u spáchaného správneho deliktu lehota na uloženie sankcie nezačala vôbec plynúť 1. januára 2001, nakoľko protiprávny stav zo strany žalobcu trval aj po začatí kontroly dňa 6. novembra 2007. K márnemu uplynutiu subjektívnej jednoročnej lehoty, ktorá je lehotou prekluzívnou by došlo najskôr 7. novembra 2008, resp. objektívnej trojročnej lehoty počítanej od vypracovania programu, teda v októbri 2010. Preto podľa odvolacieho súdu k márnemu uplynutiu prekluzívnej subjektívnej a ani objektívnej lehoty na udelenie sankcie za správny delikt podľa § 13 ods. 3 zákona č. 367/2000 Z.z. vôbec nedošlo. Oprávnenie žalovaného udeliť sankciu žalovanému za porušenie § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. by zaniklo iba v tom prípade, ak by žalobca niekedy v období od 1. januára 2001 do dňa začatia kontroly mal vypracovaný program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii a márne a zároveň by uplynula subjektívna jednoročná (ak by žalovaný alebo správny orgán vedel, že žalobca program vypracovaný má) alebo objektívna trojročná lehota (ak by od vyhotovenia programu žalobcom uplynula doba viac ako tri roky) uvedená v § 13 ods. 3 zákona č. 367/2000 Z.z.

Z vykonanej kontroly aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalobca ako povinná osoba nemal ku dňu 6. novembra 2007 vypracovaný program vlastnej

činnosti, zameranej proti legalizácií, čím porušil povinnosti ustanovené v § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z. z. a to bolo dôvodom uloženia sankcie podľa § 13 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z., pričom správny orgán vymedzil určite, jasne, zrozumiteľne a nezameniteľne predmet konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním a v súlade s ust. § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). V napadnutom rozhodnutí je správny delikt presne vymedzený, za aké konkrétne konanie a obdobie je subjekt postihnutý.

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že správne orgány, ktoré vo veci konali a rozhodovali, postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami právnych predpisov. Rozhodnutia správnych orgánov obsahujú v skutkovej vete výroku rozhodnutia identifikovateľné skutkové vymedzenie správneho deliktu s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania. Pochybil preto prvostupňový súd pokiaľ napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP je potrebné zmeniť tak, že žalobu žalobcu je potrebné ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a s § 250k ods. 1, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská